

РЕШЕНИЕ

№ 631

гр. София, 04.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **7186** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС).

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], представлявано от Б. Г. С., чрез адв. К. И. срещу Заповед № 0392070/15.04.2019 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която, на основание чл. 186, ал.1, т.1, б. „г“ от ЗДДС, е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект - ведомствена бензиностанция, находящ се в [населено място], Селскостопански двор, общ. П., стопанисван и експлоатиран от жалбоподателя, както и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. Релевира доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при съществени процесуални нарушения, несъобразяване с материално-правни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуален представител поддържа жалбата. Претендира присъждане на сторените съдебни разноски съгласно приложен списък.

Ответникът – Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП - С., чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли потвърждаване на издадената заповед като правилна и законосъобразна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното :

При извършена проверка на 04.04.2019 г. в 9.55 ч. в търговски обект по смисъла на §1, т.41 от ДР на ЗДДС – ведомствена бензиностанция, находящ се в [населено място], Селскостопански двор, общ. П., стопанисвана от [фирма], е установено, че в монтираното и въведено в експлоатация фискално устройство ЕСФП, модел „О. СИС 1.0-Д-KL“, с ИН на ФУ OS004077 и ФП № 58004077, от месец 12.2018г. до датата на проверката, не изпраща /подава/ данни в НАП чрез дистанционна връзка – нарушение на чл.7, ал.3 от Наредба №Н-18/13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти и чл.118, ал.2 от ЗДДС. За установените факти и обстоятелства е изготвен протокол за извършена проверка сер. АА № 0392070/04.04.2019г.

С оспорената Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 0392070/15.04.2019 г. на началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, на основание чл.186, ал.1, т.1, б “г“ и чл.187, ал.1 от ЗДДС е наложена на [фирма] ПАМ - запечатване на търговски обект, стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до него за срок от 14 дни. За да постанови ПАМ административният орган се е мотивирал, че задълженото лице по чл.7, ал.3 от Наредба №Н-18/13.12.2006г. не е спазило реда и начина подаване на данни чрез дистанционна връзка към НАП в проверявания търговски обект. По отношение на определения срок на ПАМ административният орган се аргументира, че неспазването на финансовата дисциплина, изразяващо се в липса на непрекъснатата връзка на ЕСФП с НАП за близо четири месеца, безспорно води до засягане на отчетността на реално реализираните продажби, евентуално до укриване на облагаеми доходи. Направено е „обосновано предположение“, че една от целите на търговеца е отклонение от данъчно облагане, което винаги води до негативни последици за фиска. Заповедта за прилагане на ПАМ е връчена на 05.06.2019 г. на едноличния търговец.

Към делото са приложени и приети като доказателства: справка за данни от Z отчети от дата 01.11.2018г. до 04.04.2019г., от НАП; свидетелство за регистрация от 10.04.2017г. на ФУ модел „О. СИС 1.0-Д-KL“, с ИН на ФУ OS004077 и ФП № 58004077; паспорт на ФУ; договор № 4339/03.04.2018г. за абонаментно обслужване между жалбоподателя и „М.- С.“- О. за ЕСФП, тип „О. СИС 1.0-Д-KL“, с ИН на ФУ OS004077 и ФП № 58004077; протокол № 1556/04.04.2019г. за техническо обслужване на търговския обект от „М.- С.“- О.; Становище за техническото състояние на ЕСФП тип „О. СИС 1.0-Д-KL“, с ИН на ФУ OS004077 и ФП № 58004077 от 04.04.2019г., подписано от сервизен техник и управител на обслужващото дружество „М.- С.“- О.; месечни финансови отчети за периода от 01.11. 2018 г. до 30.04.2019 г.

По искане на жалбоподателя в качеството на свидетел е разпитан Г. В. В. – ел. техник в „М.- С.“- О.. Същият заявява, че работодателят му поддържа технически процесната бензиностанция. В деня на проверката от НАП, по сигнал от ЕТ е бил изпратен на обекта, за да провери причината поради която ФУ не подава данни към НАП. Установил, че ФУ няма проблеми, но Г. сигналът на оператора е слаб. Започнал тестове, преместил го на друга антена и сигналът станал по- добър. Свидетелят е изготвил и подписал протокол № 1556/04.04.2019г. за техническо обслужване на търговския обект от „М.- С.“- О., както и Становище от 04.04.2019г. за техническото

състояние на ЕСФП тип „О. СИС 1.0-Д-КЛ“, с ИН на ФУ OS004077 и ФП № 58004077 от 04.04.2019г., като причина за проблема е посочено ниско ниво на G. сигнала за пренос на данни.

По делото е назначена съдебно-икономическа експертиза, чието заключение не е оспорено от страните и прието от съда като обективно. Съгласно заключението на ССЕ, изготвено от проф. С. А. през процесния период месец декември 2018г. – 04.04.2019г. монтираното в обекта и въведено в експлоатация фискално устройство ЕСФП, модел „О. СИС 1.0-Д-КЛ“, с ИН на ФУ OS004077 и ФП № 58004077, е генерирало Z отчети за изпращане към НАП. Фискалното устройство ЕСФП не е показало индикация за неизпращане на данни към НАП, както и индикация за повреда в самото устройство. Не е предоставена информация от НАП за регистрирано автоматично прекъсване на приемане на информация в централното регистриращо устройство на НАП за регистрирани данни от Z отчети за FDRID 3807162/10.04.2017г. на бензиностанцията. Според експерта за времето от месец декември 2018г. до 04.04.2019г. не е предоставена информация от НАП за генерирани автоматични съобщения за прекъсване и блокиране на данъчния терминал, съответно за възстановяване на действието му.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл.149, ал.1 от АПК срок от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

При служебната преценката на законосъобразността на атакувания административен акт съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Обжалваната заповед за прилагане на ПАМ е постановена при нарушение на материалния закон и несъобразяване с целта на закона – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ - чл. 23 от ЗАНН.

Нормите на чл. 186 и чл. 187 от ЗДДС регламентират държавна принуда за защита на особено важен държавен интерес – гарантиране на постъпленията във фиска чрез спазване на фискалната дисциплина. Целта на налагането на ПАМ е за преустановяване и/или предотвратяване на административни нарушения и последиците от тях, поради което имат превантивен характер. Тя няма санкционен характер. Санкцията за извършеното нарушение се осъществява чрез налагане на административно наказание – в случая имуществена санкция на юридическото лице.

Според чл. 186, ал. 1, т.1, б. „г“ от ЗДДС, на лице за неподаване на данни по чл.118 от ЗДДС в НАП, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПАМ) запечатване на обект за срок до 30 дни.

Съгласно разпоредбата на чл.118, ал.2 от ЗДДС, която се твърди да е нарушена от

жалбоподателя, фискалните устройства и интегрираните автоматизирани системи за управление на търговската дейност задължително имат техническа възможност за установяване на дистанционна връзка, чрез която да подават данни към Националната агенция за приходите. Техническите изисквания, редът и начинът за изграждането и осъществяването на дистанционната връзка се определят с наредбата по ал. 4, като се съгласуват с Българския институт по метрология.

Нормата на чл.7, ал.3 от Наредба №Н-18/13.12.2006г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти чрез фискални устройства предвижда, че не се допуска работа с ФУ/ИАСУТД от лицата по чл.3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази наредба.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че фискалното устройство в стопанисвания от жалбоподателя търговски обект има техническа възможност за установяване на дистанционна връзка, чрез която да подават данни към Националната агенция за приходите. Видно от заключението на СИЕ такава дистанционна връзка е осъществявана безотказно в продължение на 1 година и 8 месеца, без да има данни за регистрирани предходни прекъсвания на подаваната към НАП информация. Първото регистриране на проблем с подаването на информация към сървъра на НАП е регистрирано на 04.04.2019г. при осъществената проверка от служителите на ФК. Незабавно жалбоподателят се е обърнал към фирмата, обслужваща сервиза - „М.- С.“- О., която е изпратила сервизен техник – свидетеля Г. В.. Последният е тествал системата, установил е ниско ниво на G. сигнала за пренос на данни и е монтирал по-голяма външна антена и след рестарт на ФПр, устройството успешно е изпратило всички неизпратени отчети до момента към сървъра на НАП, за което е получено потвърждение. Ето защо, съдът не възприема за безспорно установено, че жалбоподателят е осъществил състав на административното нарушение на чл.118, ал.2 от ЗДДС, доколкото фискалното устройство в процесната бензиностанция има техническа възможност за установяване на дистанционна връзка, чрез която да подават данни към НАП. От това следва, че не е налице правопораждащ факт по приложената от ответника правна норма на 186, ал. 1, т.1, б. „г“ от ЗДДС.

Съдът намира също, че определеният с акта срок за налагане на ПАМ от 14 дни, не е съобразен с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6, ал. 2 АПК. Същият сочи, че административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. След като нарушението е констатирано за първи път, отстранено е незабавно и от него не са произтекли определени вредни последици за държавния бюджет чрез укриване на приходи, то налагането на ПАМ за срок от 14 дни на процесния обект не би могло да се определи като съразмерно. При тази продължителност на срока се засяга съществено правната сфера на адресата на ПАМ и се игнорира целта на закона за защитата на обществения интерес чрез налагането на адекватни на нарушението мерки. Неоправдано би било да се засяга в по-голяма степен от необходимото стопанския оборот, който е източник на приходи в бюджета, особено при липса на констатирани конкретни вреди за фиска. Във връзка с горното, оспорената принудителна административна мярка, предвид нейната тежест и обстоятелствата, при които е наложена, се явява прекомерна.

Предвид изложеното оспореният акт като материално незаконосъобразен и несъответстващ на целта на закона, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора, основателна е претенцията на оспорващия за присъждане на направените по производството разноски. Такива са доказани в общ размер на 917.20 лева, от които: 50 лева държавна такса за образуване на делото, 20 лева държавна такса за призоваване на свидетел; 487.20 лева възнаграждение за вещо лице и 360 лева - заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 0392070/15.04.2019 г., на началник отдел „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е наложена ПАМ – запечатване на търговски обект – ведомствена бензиностанция, находящ се в [населено място], Селскостопански двор, общ. П., стопанисван от [фирма], с ЕИК[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [община], район „В.“, [населено място], п.к. 1696, ул. В.“ №15, представлявано от Б. Г. С. разноски по делото в размер на 917.20 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: